

12 zbierka

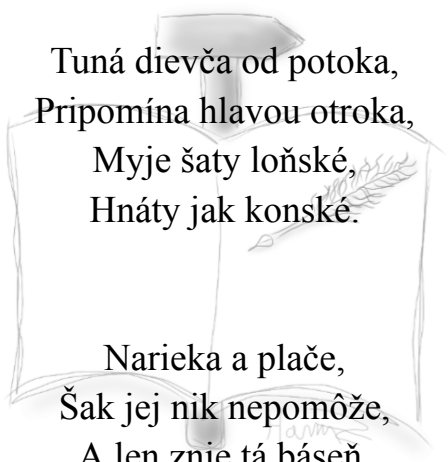
HannZ

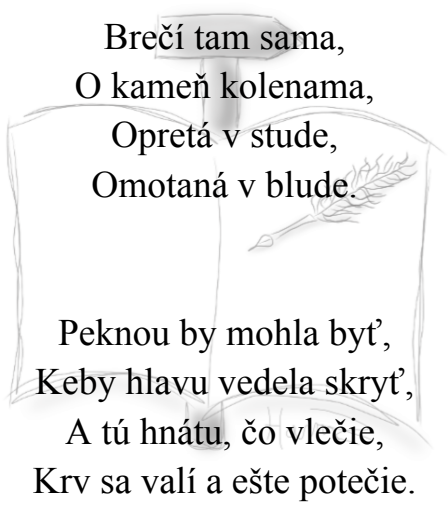

Od potoka

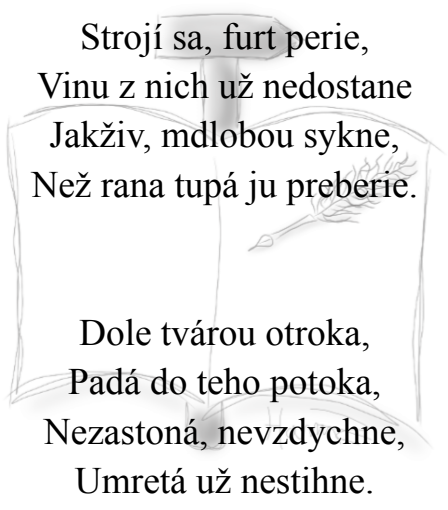
Tuná dievča od potoka,
Pripomína hlavou otroka,
Myje šaty loňské,
Hnáty jak konské.

Narieka a plače,
Šak jej nik nepomôže,
A len znie tá báseň,
Čo zdá sa konca jeseň.

Brečí tam sama,
O kameň kolenama,
Opretá v stude,
Omotaná v blude.

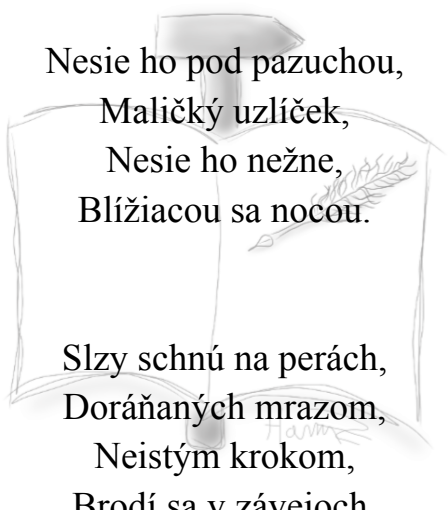
Peknou by mohla byť,
Keby hlavu vedela skryť,
A tú hnátu, čo vlečie,
Krv sa valí a ešte potečie.

Strojí sa, furt perie,
Vinu z nich už nedostane
Jakživ, mdlobou sykne,
Než rana tupá ju preberie.

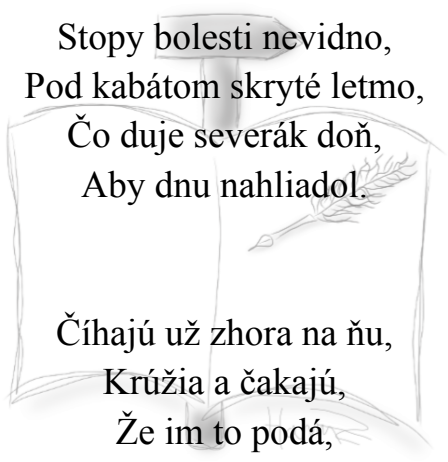
Dole tvárou otroka,
Padá do teho potoka,
Nezastoná, nevzdychne,
Umretá už nestihne.

Hostina pre vrany

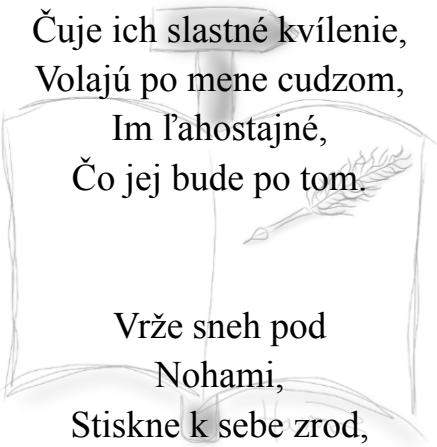
Nesie ho pod pazuchou,
Maličký uzlíček,
Nesie ho nežne,
Blížiacou sa nocou.

Slzy schnú na perách,
Doráňaných mrazom,
Neistým krokom,
Brodí sa v závejoch.

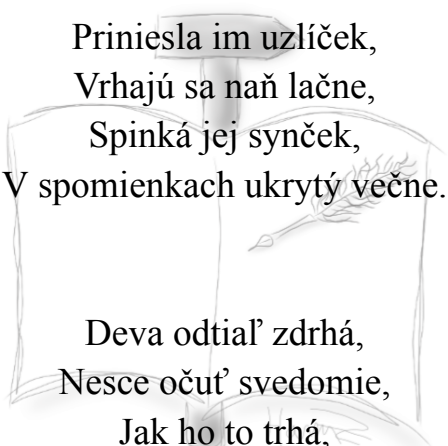
Stopy bolesti nevidno,
Pod kabátom skryté letmo,
Čo duje severák doň,
Aby dnu nahliadol.

Číhajú už zhora na ňu,
Krúžia a čakajú,
Že im to podá,
Oziabe ich zmrzlá voda.

Čuje ich slastné kvílenie,
Volajú po mene cudzom,
Im ľahostajné,
Čo jej bude po tom.

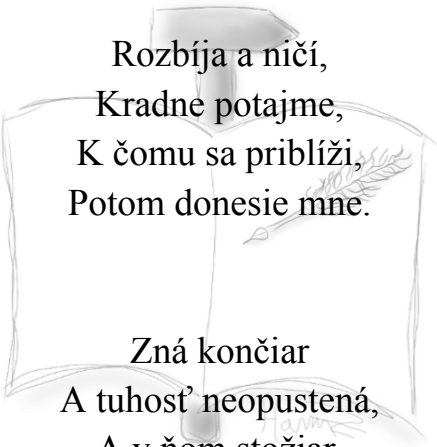
Vrže sneh pod
Nohami,
Stiskne k sebe zrod,
Čo niet medzi živými.

Priniesla im uzlíček,
Vrhajú sa naň lačne,
Spinká jej synček,
V spomienkach ukrytý večne.

Deva odtiaľ zdrhá,
Nesce očiť svedomie,
Jak ho to trhá,
Veď i ona sa raz pominie.

Sen o zime

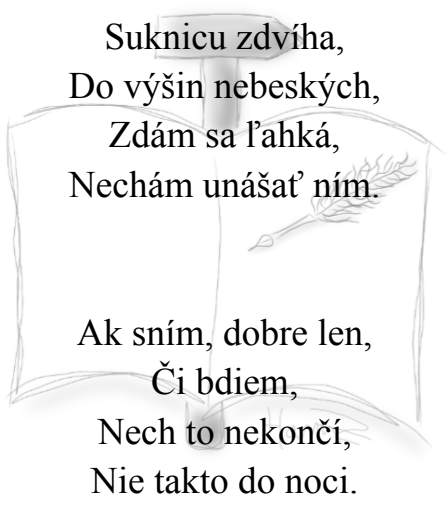
Rozbíja a ničí,
Kradne potajme,
K čomu sa priblíži,
Potom donesie mne.

Zná končiar
A tuhosť neopustená,
A v ňom stožiar,
A ja ním neprebudená.

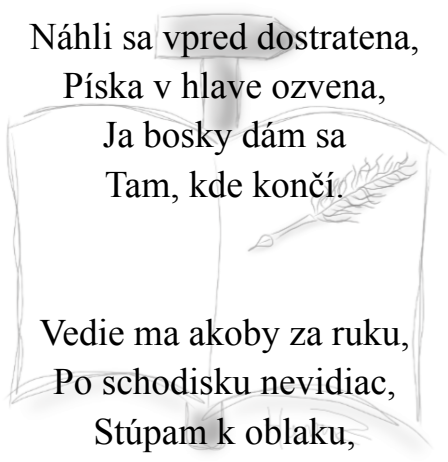
Vlny ľahkosti vábia,
Dnu a von,
Kým duje,
Kým je tu on.

Chladne a drása,
Hryzie do pása,
A mne spása,
Keď pohladí.

Suknicu zdvíha,
Do výšin nebeských,
Zdám sa ľahká,
Nechám unášať ním.

Ak sním, dobre len,
Či bdiem,
Nech to nekončí,
Nie takto do noci.

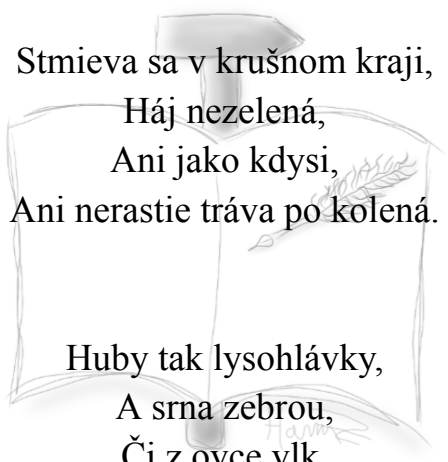

Náhli sa vpred dostratena,
Píska v hlave ozvena,
Ja bosky dám sa
Tam, kde končí.

Vedie ma akoby za ruku,
Po schodisku nevidiac,
Stúpam k oblaku,
A nežne si do perín líham.

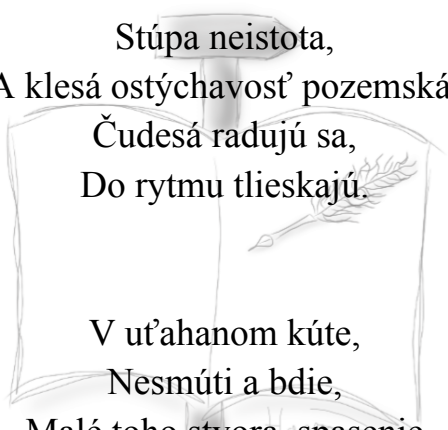
Sneží.

V čaro kraji

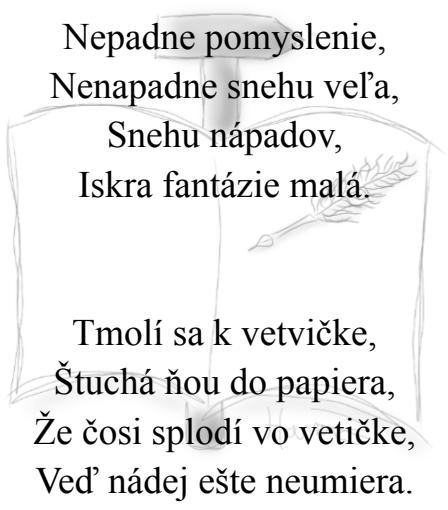
Stmieva sa v krušnom kraji,
Háj nezelená,
Ani jako kdysi,
Ani nerastie tráva po kolená.

Huby tak lysohlávky,
A srna zebrou,
Či z ovce vlk,
A ten nie je mnou.

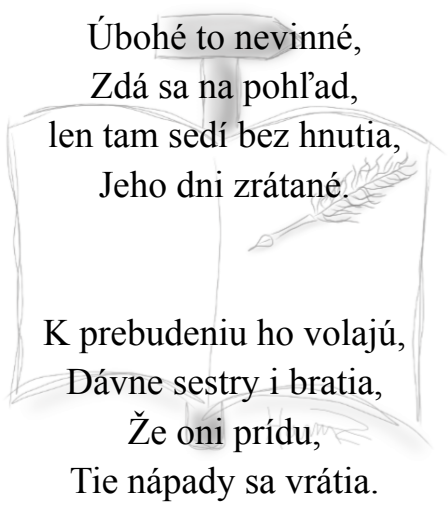
Stúpa neistota,
A klesá ostýchavosť pozemská,
Čudesá radujú sa,
Do rytmu tleskajú.

V uťahanom kúte,
Nesmúti a bdie,
Malé toho stvora, spasenie
V tom nezračí.

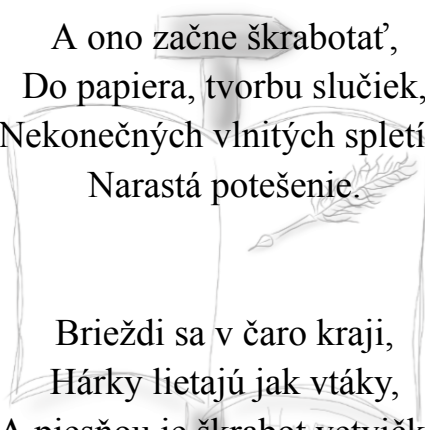
Nepadne pomyslenie,
Nenapadne snehu veľa,
Snehu nápadov,
Iskra fantázie malá.

Tmolí sa k vetvičke,
Štuchá ňou do papiera,
Že čosi splodí vo vetičke,
Ved' nádej ešte neumiera.

Úbohé to nevinné,
Zdá sa na pohľad,
len tam sedí bez hnutia,
Jeho dni zrátané.

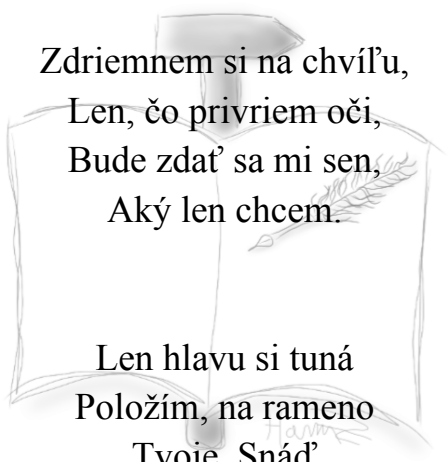
K prebudeniu ho volajú,
Dávne sestry i bratia,
Že oni prídu,
Tie nápady sa vrátia.

A ono začne škrabotať,
Do papiera, tvorbu slučiek,
Nekonečných vlnitých spleťv,
Narastá potešenie.

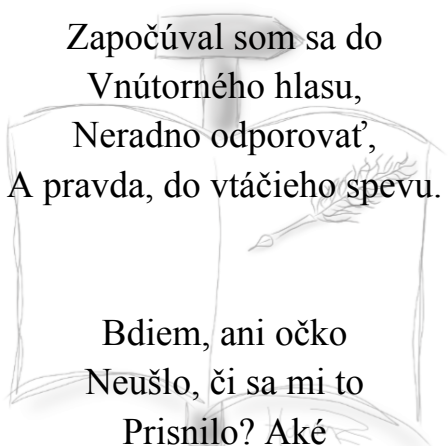
Brieždi sa v čaro kraji,
Hárky lietajú jak vtáky,
A piesňou je škrabot vetvičky,
Vo fantázii raj.

Odchod spanilosti

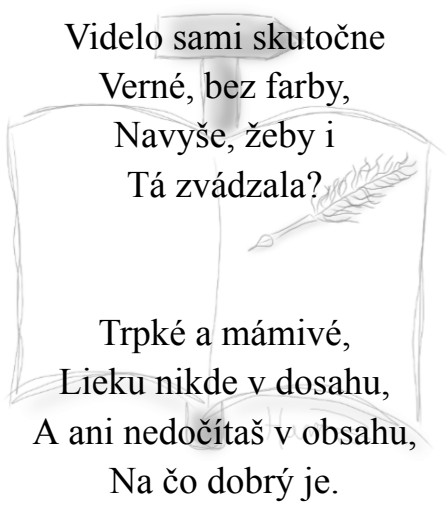
Zdriemnem si na chvíľu,
Len, čo privriem oči,
Bude zdať sa mi sen,
Aký len chcem.

Len hlavu si tuná
Položím, na rameno
Tvoje, Snáď
Nespadne mi dole.

Započúval som sa do
Vnútorného hlasu,
Neradno odporovať,
A pravda, do vtáčieho spevu.

Bdiem, ani očko
Neušlo, či sa mi to
Prisnilo? Aké
Nečakané.

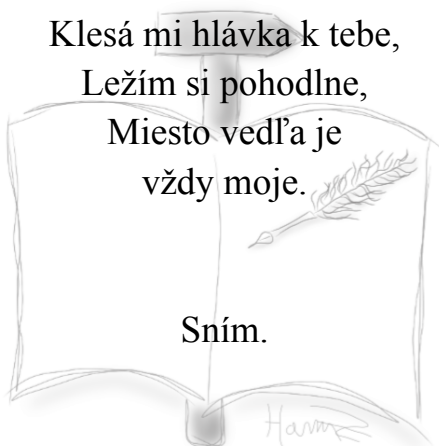

Videlo sami skutočne
Verné, bez farby,
Navyše, žeby i
Tá zvädzala?

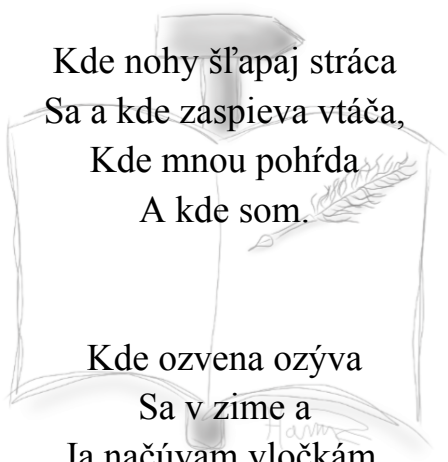
Trpké a mámivé,
Lieku nikde v dosahu,
A ani nedočítaš v obsahu,
Na čo dobrý je.

Klesá mi hlávka k tebe,
Ležím si pohodlne,
Miesto vedľa je
vždy moje.

Sním.

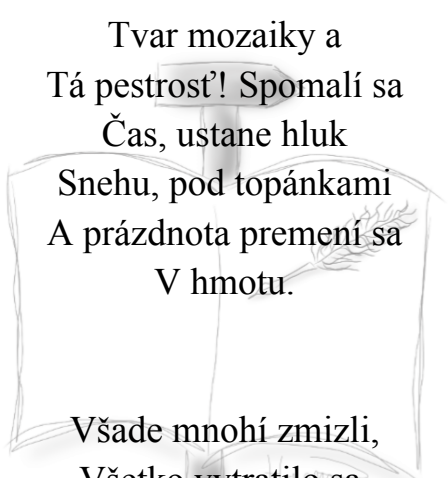

Pod lampami

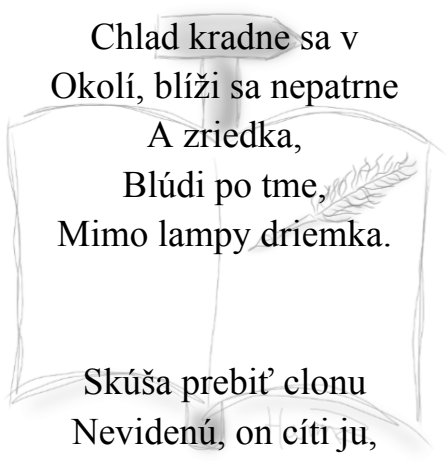
Kde nohy šľapaj stráca
Sa a kde zaspieva vtáča,
Kde mnou pohľda
A kde som.

Kde ozvena ozýva
Sa v zime a
Ja načúvam vločkám,
Vznášajúcim sa v
Žiare láchp.

Tvar mozaiky a
Tá pestrosť! Spomalí sa
Čas, ustane hluk
Snehu, pod topánkami
A prázdnota premení sa
V hmotu.

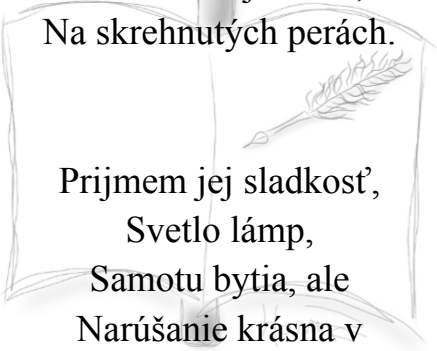
Všade mnohí zmizli,
Všetko vytratilo sa,
Je tam len sneh,
Lampa a ja.

Chlad kradne sa v
Okolí, blíži sa nepatrne
A zriedka,
Blúdi po tme,
Mimo lampy driemka.

Skúša prebiť clonu
Nevidenú, on cíti ju,
Ale tvorenú
Nepriepustnú.

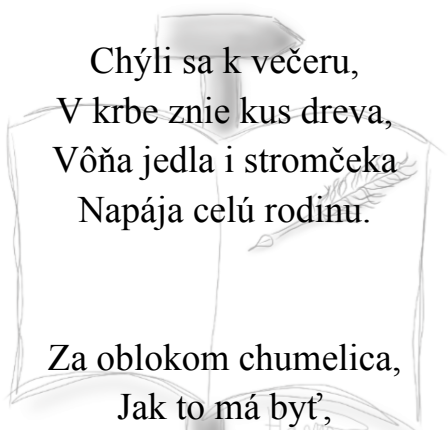
Roztopí sa vložka,
Na ráme okuliarov,
Na zahriatej bunde,
Na skrehnutých perách.

Prijmem jej sladkosť,
Svetlo lámp,
Samotu bytia, ale
Narúšanie krásna v
Nijakom prípade.

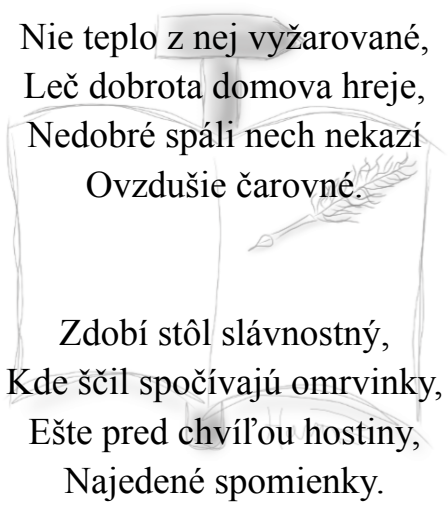
Spolu zostávame.

Svieca

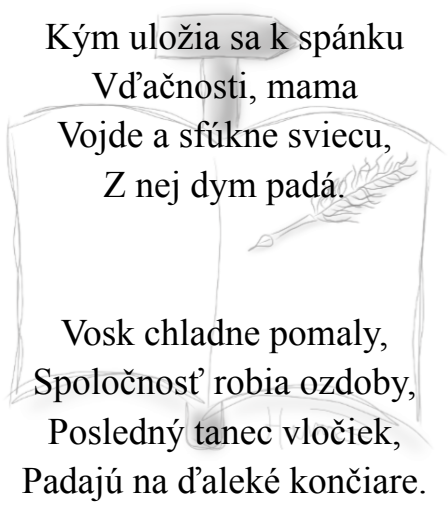
Chýli sa k večeru,
V krbe znie kus dreva,
Vôňa jedla i stromčeka
Napája celú rodinu.

Za oblokom chumelica,
Jak to má byť,
Deti sa hrajú a rodičia túlia,
Tiene mihajú sa vo svieci.

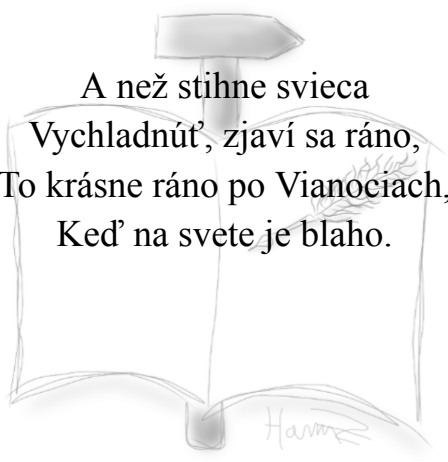
Nie teplo z nej vyžarované,
Leč dobrota domova hreje,
Nedobré spáli nech nekazí
Ovzdušie čarovné.

Zdobí stôl slávnostný,
Kde ščil spočívajú omrvinky,
Ešte pred chvíľou hostiny,
Najedené spomienky.

Kým uložia sa k spánku
Vďačnosti, mama
Vojde a sfúkne sviecu,
Z nej dym padá.

Vosk chladne pomaly,
Spoločnosť robia ozdoby,
Posledný tanec vložiek,
Padajú na ďaleké končiare.

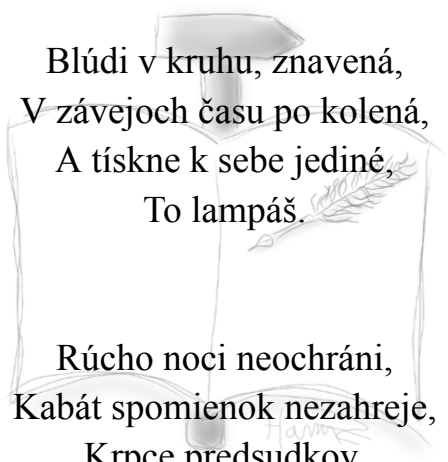

A než stihne svieca
Vychladnúť, zjaví sa ráno,
To krásne ráno po Vianociach,
Keď na svete je blaho.

Preľínanie v tichosti

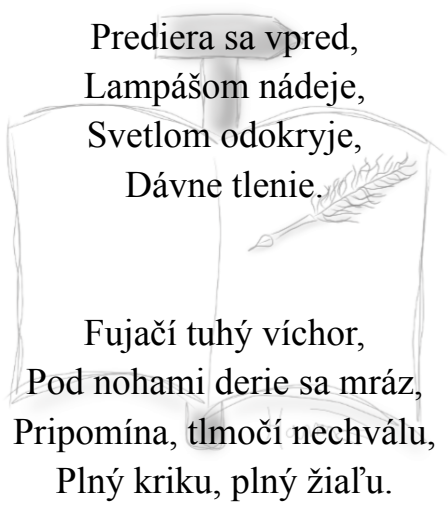

Lampáš

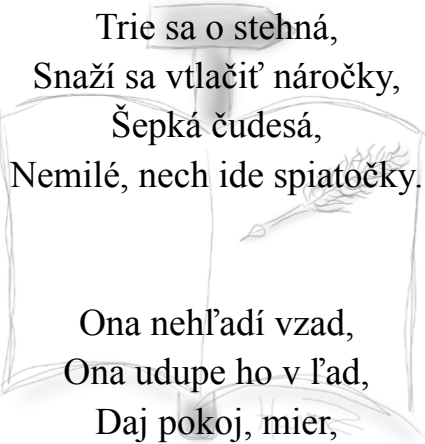
Blúdi v kruhu, znavená,
V závejoch času po kolená,
A tiskne k sebe jediné,
To lampáš.

Rúcho noci neochráni,
Kabát spomienok nezahreje,
Krpce predsudkov,
Tú hordu studu neudupú.

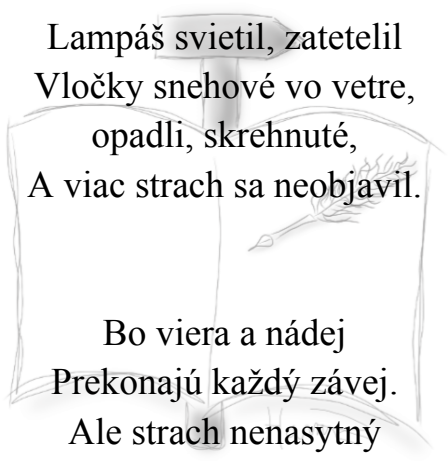
Prediera sa vpred,
Lampášom nádeje,
Svetlom odokryje,
Dávne tlenie.

Fujačí tuhý víchor,
Pod nohami derie sa mráz,
Pripomína, tlmočí nechválu,
Plný kriku, plný žiaľu.

Trie sa o stehná,
Snaží sa vtlačiť náročky,
Šepká čudesá,
Nemilé, nech ide spiatocky.

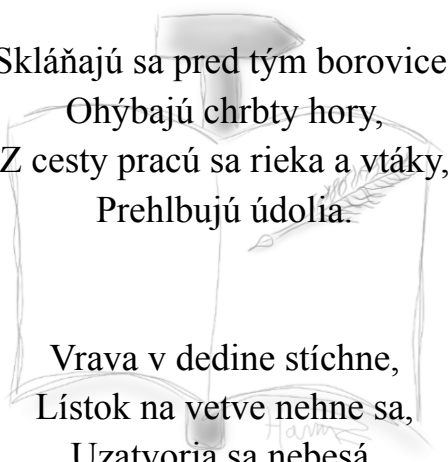
Ona nehľadí vzad,
Ona udupe ho v ľad,
Daj pokoj, mier,
A ty, lampáš, sviet'!

Lampáš svietil, zatetelil
Vločky snehové vo vetre,
opadli, skrehnuté,
A viac strach sa neobjavil.

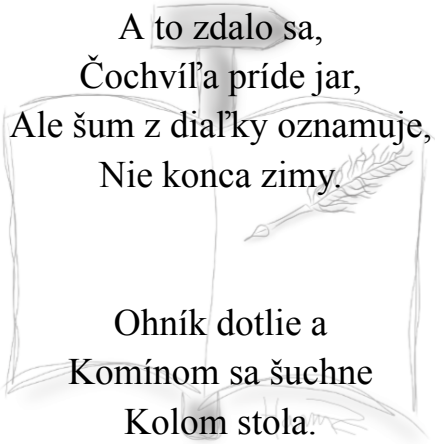
Bo viera a nádej
Prekonajú každý závej.
Ale strach nenasytný
Vlk, číha za stromom.
Ale o ňom potom.

Šum z diaľky

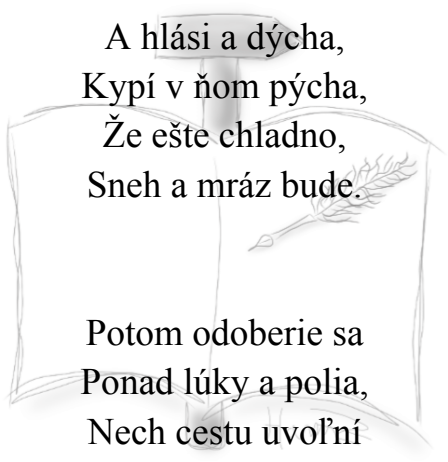
Skláňajú sa pred tým borovice,
Ohýbajú chrbty hory,
Z cesty pracú sa rieka a vtáky,
Prehlbujú údolia.

Vrava v dedine stíchne,
Lístok na vetve nehne sa,
Uzatvoria sa nebesá,
A voda v poteku zamrzne.

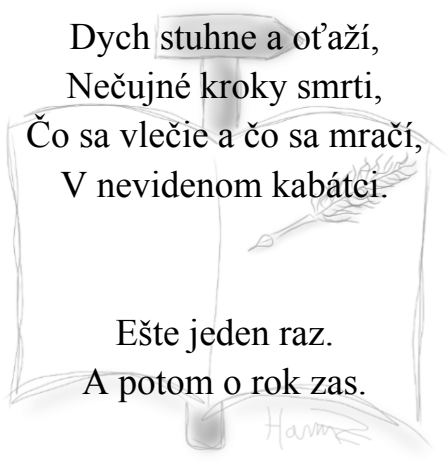
A to zdalo sa,
Čochvíľa príde jar,
Ale šum z diaľky oznamuje,
Nie konca zimy.

Ohník dotlie a
Komínom sa suchne
Kolom stola.
Nevábny ukrutne.

A hlási a dýcha,
Kypí v ňom pýcha,
Že ešte chladno,
Sneh a mráz bude.

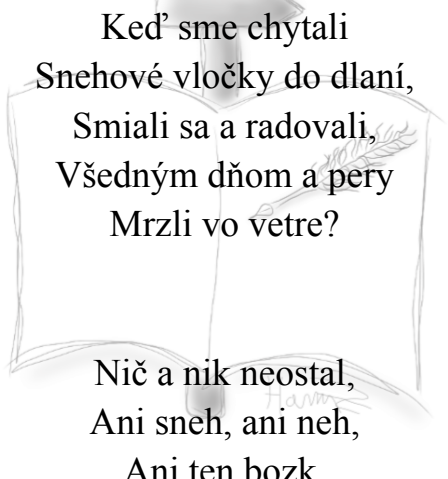
Potom odoberie sa
Ponad lúky a polia,
Nech cestu uvoľní
Prívalu zimy.

Dych stuhne a oťaží,
Nečujné kroky smrti,
Čo sa vlečie a čo sa mračí,
V nevidenom kabátci.

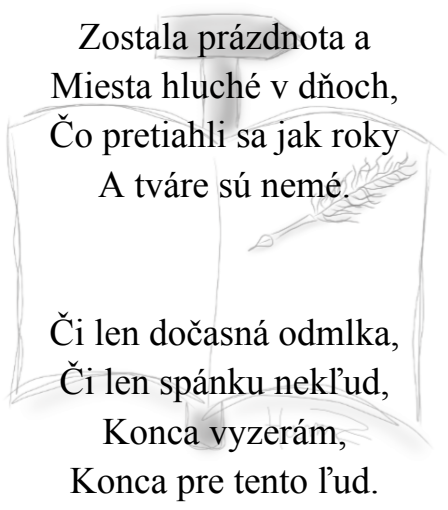
Ešte jeden raz.
A potom o rok zas.

Nevinný prechod

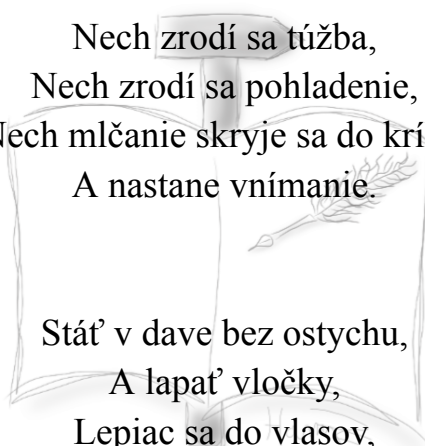
Kde sú tie časy,
Keď sme chytali
Snehové vločky do dlaní,
Smiali sa a radovali,
Všedným dňom a pery
Mrzli vo vetre?

Nič a nik neostal,
Ani sneh, ani neh,
Ani ten bozk,
Všetko stuhlo jak vosk.

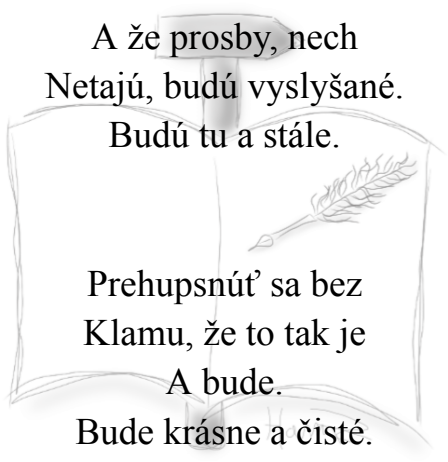
Zostala prázdnota a
Miesta hluché v dňoch,
Čo pretiahli sa jak roky
A tváre sú nemé.

Či len dočasná odmlka,
Či len spánku nekľud,
Konca vyzerám,
Konca pre tento ľud.

Nech zrodí sa túžba,
Nech zrodí sa pohladenie,
Nech mlčanie skryje sa do krika,
A nastane vnímanie.

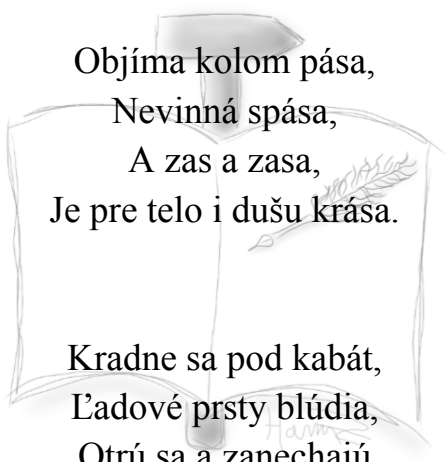
Stáť v dave bez ostychu,
A lapať vločky,
Lepiac sa do vlasov,
Prítulné to kočky.

A že prosby, nech
Netajú, budú vyslyšané.
Budú tu a stále.

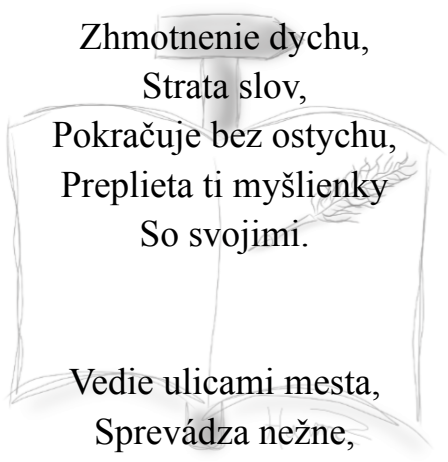
Prehupsnúť sa bez
Klamu, že to tak je
A bude.
Bude krásne a čisté.

Smilné a spleťité

Objíma kolom pása,
Nevinná spása,
A zas a zasa,
Je pre telo i dušu krása.

Kradne sa pod kabát,
Ľadové prsty blúdia,
Otrú sa a zanechajú
Stopu.

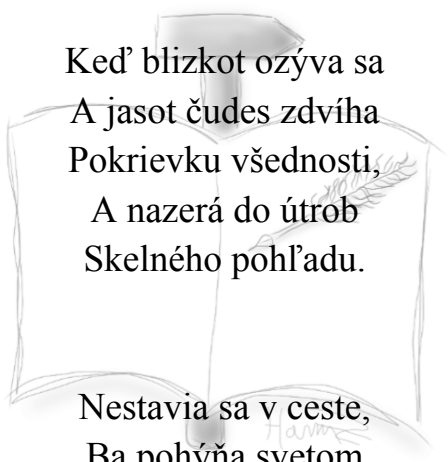
Zhmotnenie dychu,
Strata slov,
Pokračuje bez ostychu,
Preplieta ti myšlienky
So svojimi.

Vedie ulicami mesta,
Sprevádza nežne,
Zlé trestá
A v dobrom kvitne.

Bež objaví sa zore,
Brieždenie zrodu,
Zmizne a rozplynie sa.

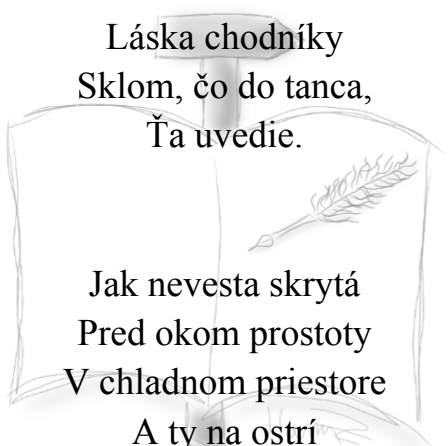
Dočasne. S príchodom
Spánku zimy je tu
Zas.

Ako diamanty

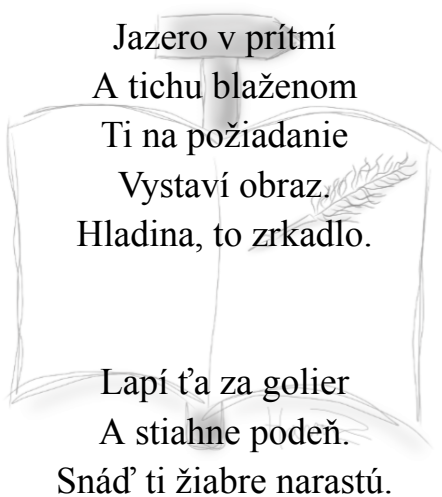
Keď blízkot ozýva sa
A jasot čudes zdvíha
Pokrievku všednosti,
A nazerá do útrob
Skelného pohľadu.

Nestavia sa v ceste,
Ba pohýňa svetom
Iba prítomnosťou.

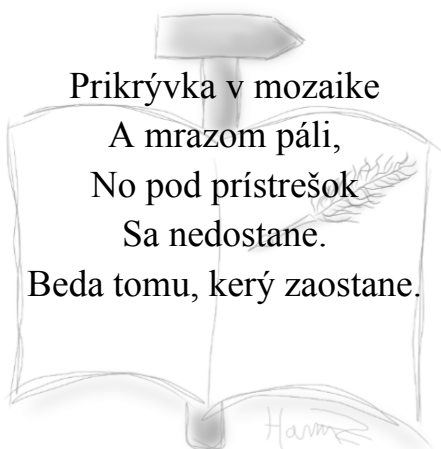
Láska chodníky
Sklom, čo do tanca,
Ťa uvedie.

Jak nevesta skrytá
Pred okom prostoty
V chladnom priestore
A ty na ostrí
Nožov po blúze jej bruslíš.

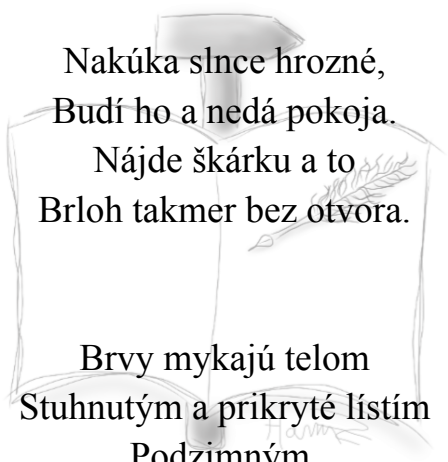
Jazero v prítmí
A tichu blaženom
Ti na požiadanie
Vystaví obraz.
Hladina, to zrkadlo.

Lapí ťa za golier
A stiahne podeň.
Snád' ti žiabre narastú.

Prikrývka v mozaike
A mrazom páli,
No pod prístrešok
Sa nedostane.
Beda tomu, kerý zaostane.

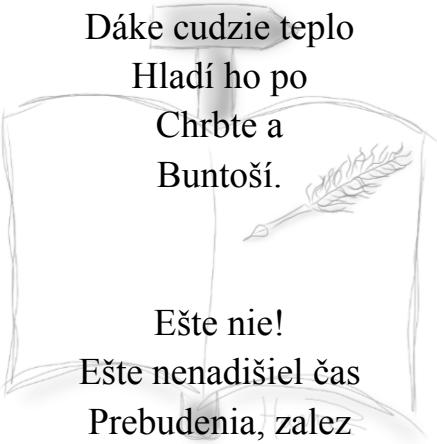
Ešte

Nakúka slnce hrozné,
Budí ho a nedá pokoja.

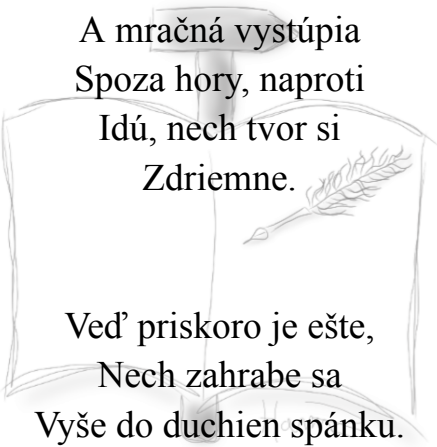
Nájde škárku a to
Brloh takmer bez otvora.

Brvy mykajú telom
Stuhnutým a prikryté lístím
Podzimným.

Dáke cudzie teplo
Hladí ho po
Chrbte a
Buntoší.

Ešte nie!
Ešte nenadišiel čas
Prebudení, zalez
Dakde do zeme!

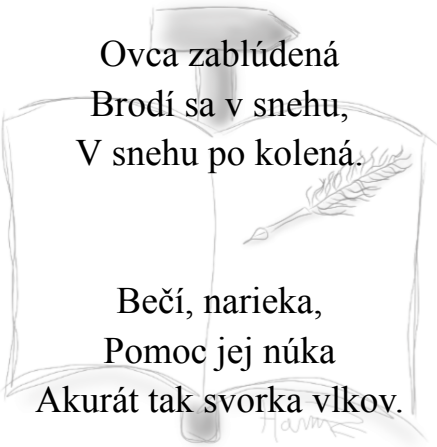
A mračná vystúpia
Spoza hory, naproti
Idú, nech tvor si
Zdriemne.

Ved' priskoro je ešte,
Nech zahrabe sa
Vyše do duchien spánku.

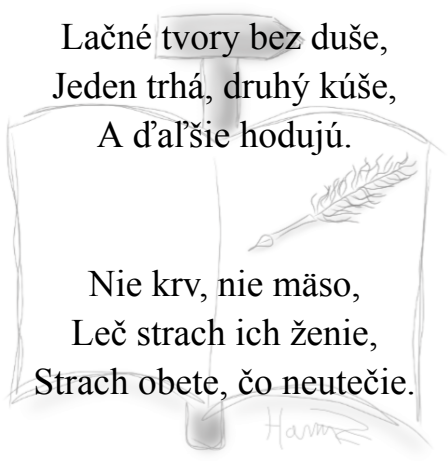
Nech dá to slnce
Pokoja ešte.
Veď i takbude zas
Svietiť a páliť ani čert.

Od nôh

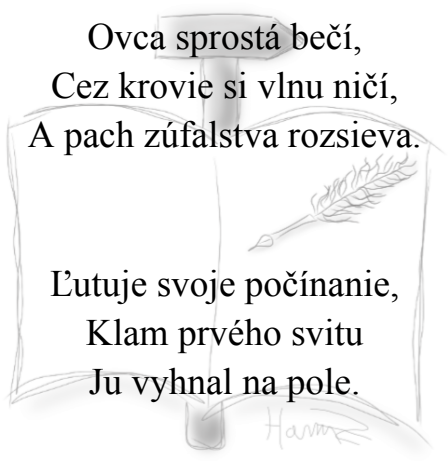
Ovca zablúdená
Brodí sa v snehu,
V snehu po kolená.

Bečí, narieka,
Pomoc jej núka
Akurát tak svorka vlkov.

Lačné tvory bez duše,
Jeden trhá, druhý kúše,
A ďalšie hodujú.

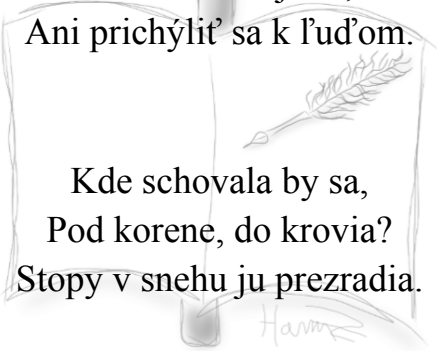
Nie krv, nie mäso,
Leč strach ich ženie,
Strach obete, čo neutečie.

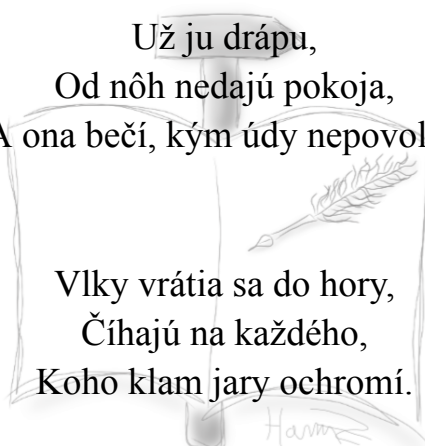
Ovca sprostá bečí,
Cez krovie si vlnu ničí,
A pach zúfalstva rozsieva.

Ľutuje svoje počínanie,
Klam prvého svitu
Ju vyhnať na pole.

Tráva sa zelenala bludom,
Ale vôkol nej nik,
Ani prichýliť sa k ľuďom.

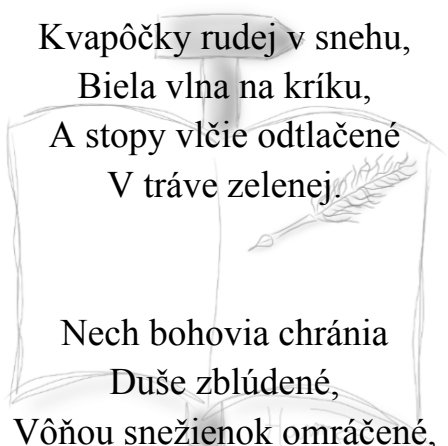

Kde schovala by sa,
Pod korene, do krovia?
Stopy v snehu ju prezradia.

Už ju drápu,
Od nôh nedajú pokoja,
A ona bečí, kým údy nepovolí.

Vlky vrátia sa do hory,
Číhajú na každého,
Koho klam jary ochromí.

Kvapôčky rudej v snehu,
Biela vlna na kríku,
A stopy vlčie odtlačené
V tráve zelenej.

Nech bohovia chránia
Duše zblúdené,
Vôňou snežienok omráčené,
A hôr snežných sa stráňa.

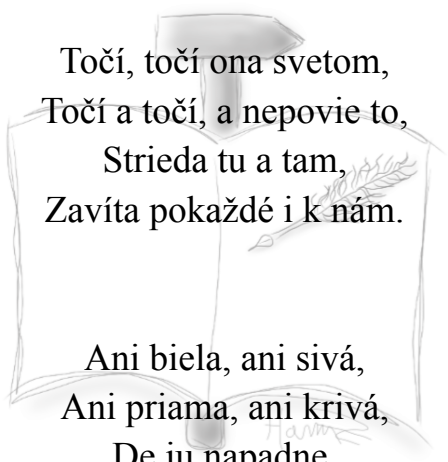

Vôňa snežienok

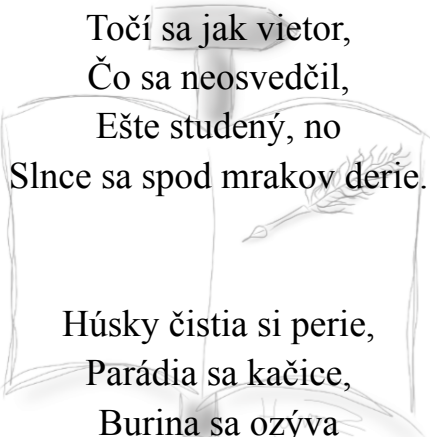

V kole

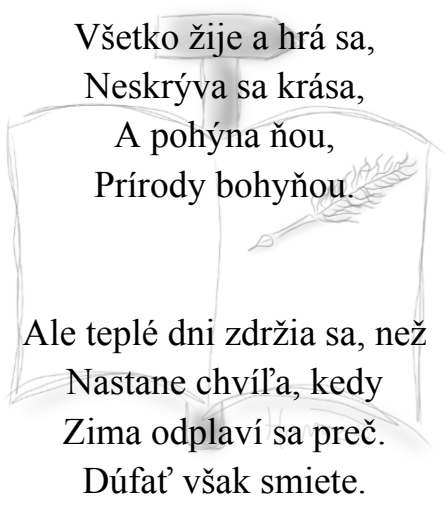
Točí, točí ona svetom,
Točí a točí, a nepovie to,
Strieda tu a tam,
Zavíta pokaždé i k nám.

Ani biela, ani sivá,
Ani priama, ani krivá,
De ju napadne,
Tam navštívi.

Točí sa jak vietor,
Čo sa neosvedčil,
Ešte studený, no
Slnce sa spod mrakov derie.

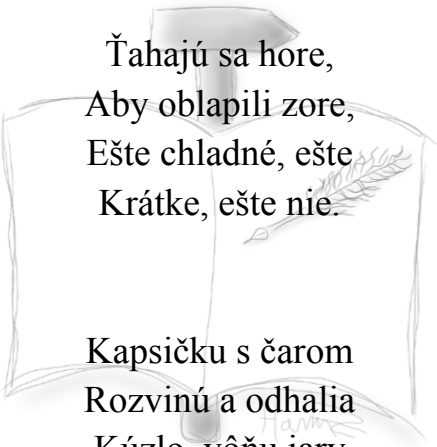
Húsky čistia si perie,
Parádia sa kačice,
Burina sa ozýva
A pred kvety,
Čerstvá vôkol tráva.

Všetko žije a hrá sa,
Neskrýva sa krása,
A pohýna ňou,
Prírody bohyňou.

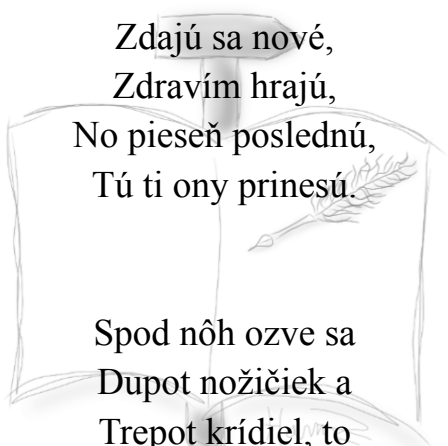
Ale teplé dni zdržia sa, než
Nastane chvíľa, kedy
Zima odplaví sa preč.
Dúfať však smiete.

Myródia

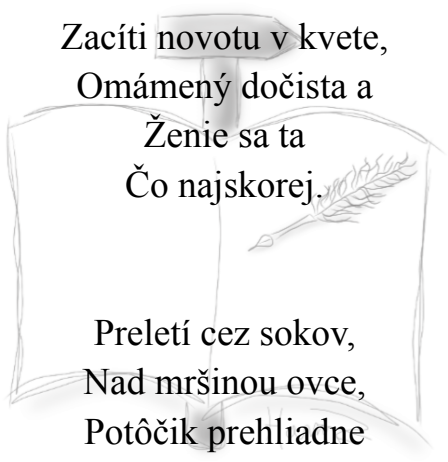
Ťahajú sa hore,
Aby oblapili zore,
Ešte chladné, ešte
Krátke, ešte nie.

Kapsičku s čarom
Rozvinú a odhalia
Kúzlo, vôňu jary
I dar, čo zmarí.

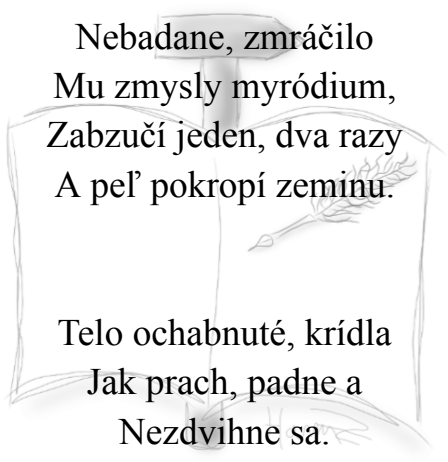
Zdajú sa nové,
Zdravím hrajú,
No pieseň poslednú,
Tú ti ony prinesú.

Spod nôh ozve sa
Dupot nožičiek a
Trepot krídiel, to
Čmeliak derie sa na svetlo.

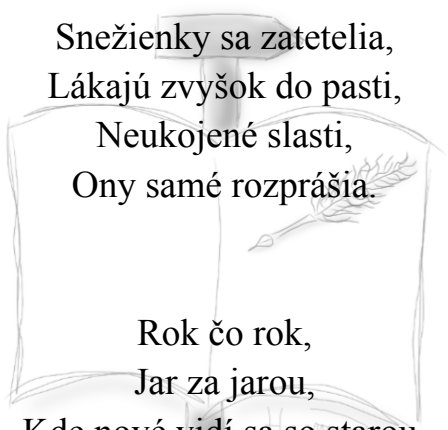
Zacíti novotu v kvete,
Omámený dočista a
Ženie sa ta
Čo najskorej.

Preletí cez sokov,
Nad mršinou ovce,
Potôčik prehliadne
A chytí sa do okov.

Nebadane, zmráčilo
Mu zmysly myródium,
Zabzučí jeden, dva razy
A peľ pokropí zeminu.

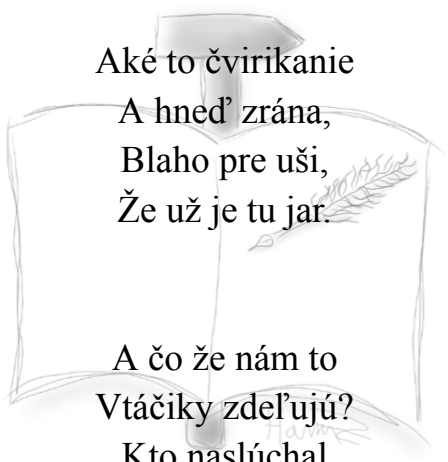
Telo ochabnuté, krídla
Jak prach, padne a
Nezdvihne sa.
Zhltne ho pôda,
Jeho zem.

Snežienky sa zatetelia,
Lákajú zvyšok do pasti,
Neukojené slasti,
Ony samé rozprášia.

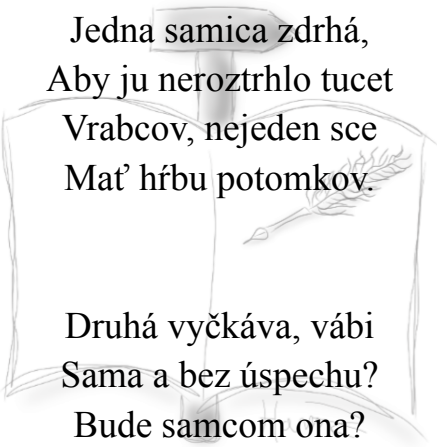
Rok čo rok,
Jar za jarou,
Kde nové vidí sa so starou,
A balada jestvuje.
I v radosti.

Spev

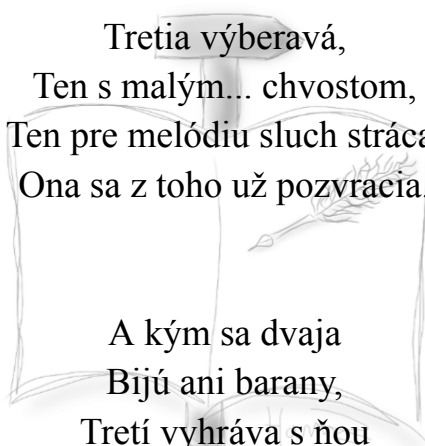
Aké to čvirikanie
A hneď zrána,
Blaho pre uši,
Že už je tu jar.

A čo že nám to
Vtáčiky zdeľujú?
Kto naslúchal
vskutku?

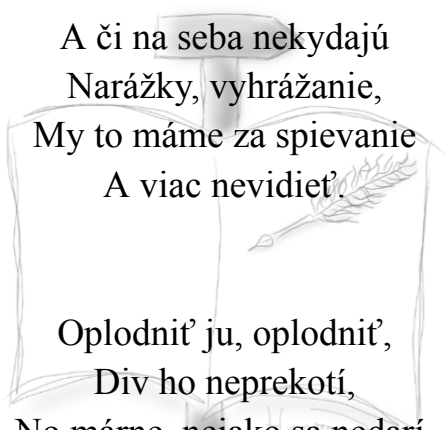
Jedna samica zdrhá,
Aby ju neroztrhlo tucet
Vrabcov, nejeden sce
Mať hŕbu potomkov.

Druhá vyčkáva, vábi
Sama a bez úspechu?
Bude samcom ona?

Tretia výberavá,
Ten s malým... chvostom,
Ten pre melódiu sluch stráca,
Ona sa z toho už pozvracia.

A kým sa dvaja
Bijú ani barany,
Tretí vyhráva s ňou
V párení.

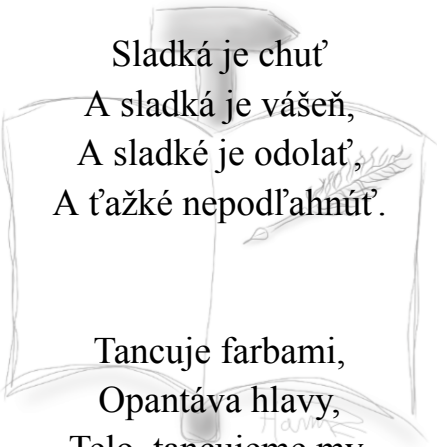
A či na seba nekydajú
Narážky, vyhrážanie,
My to máme za spievanie
A viac nevidieť.

Oplodniť ju, oplodniť,
Dív ho neprekotí,
No márne, nejako sa nedarí.
Súdruh, to si ty?

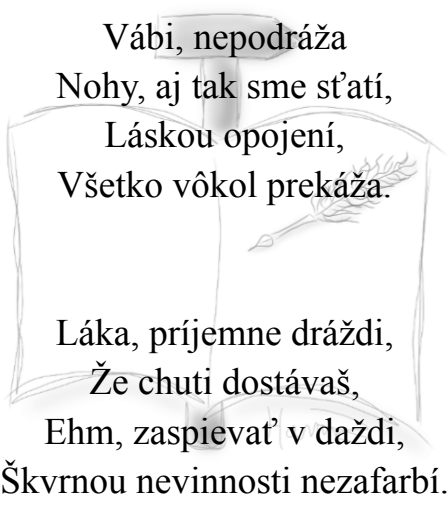
Oný na neho sa lepí,
Všetko v rýchlosti a za letu,
Taká je jar,
A tým to nekončí.

Ván orgii

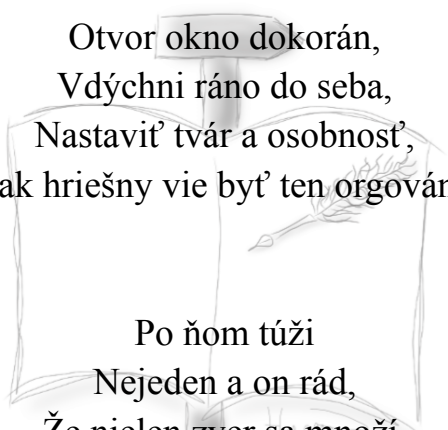
Sladká je chuť
A sladká je vášeň,
A sladké je odolať,
A ťažké nepodľahnúť.

Tancuje farbami,
Opantáva hlavy,
Telo, tancujeme my,
Bez hudby? Tou príroda je.

Vábi, nepodráža
Nohy, aj tak sme s'atí,
Láskou opojení,
Všetko vôkol prekáža.

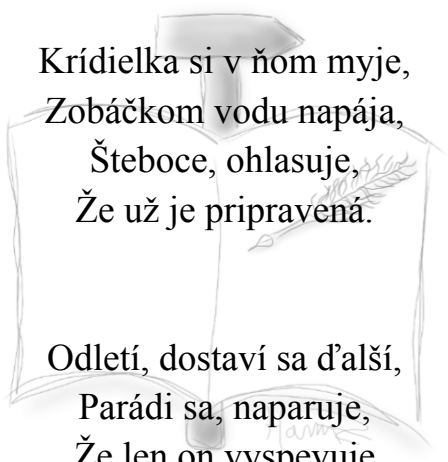
Láka, príjemne dráždi,
Že chuti dostávaš,
Ehm, zaspievať v daždi,
Škvrnou nevinnosti nezafarbí.

Otvor okno dokorán,
Vdýchni ráno do seba,
Nastaviť tvár a osobnosť,
Jak hriešny vie byť ten orgován.

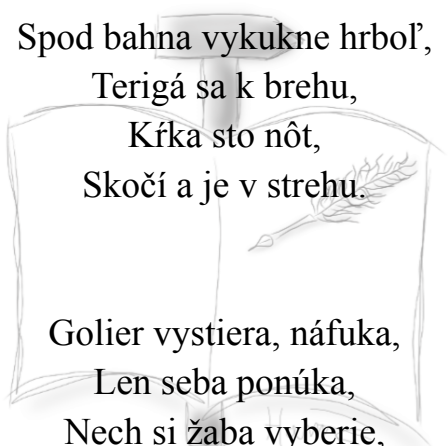
Po ňom túži
Nejeden a on rád,
Že nielen zver sa množí,
V rozkvetení sa otvára aj v nás.

Zurčanie potôčika

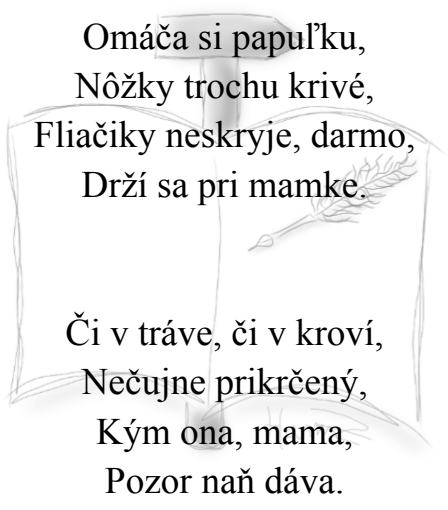
Krídielka si v ňom myje,
Zobáčkom vodu napája,
Šteboce, ohlasuje,
Že už je pripravená.

Odletí, dostaví sa ďalší,
Parádi sa, naparuje,
Že len on vyspevuje
Pre jeho slávu, žienku budúcu.

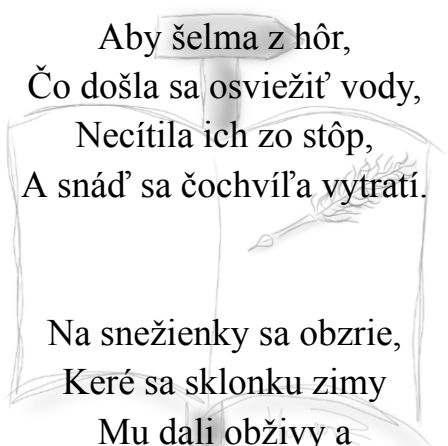
Spod bahna vykukne hrboľ,
Terigá sa k brehu,
Kfka sto nôť,
Skočí a je v strehu.

Golier vystiera, náfuka,
Len seba ponúka,
Nech si žaba vyberie,
Toho z menších, ale s hlasom.

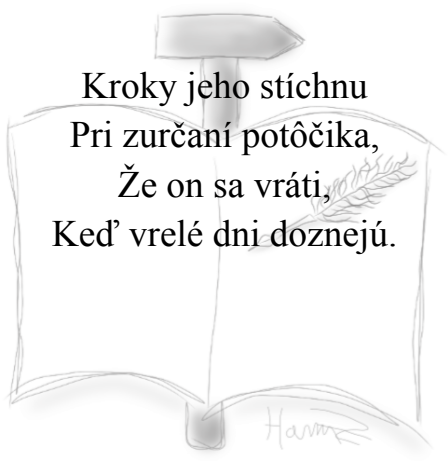
Omáča si papuľku,
Nôžky trochu krivé,
Fliačiky neskryje, darmo,
Drží sa pri mamke.

Či v tráve, či v kroví,
Nečujne prikrčený,
Kým ona, mama,
Pozor naň dáva.

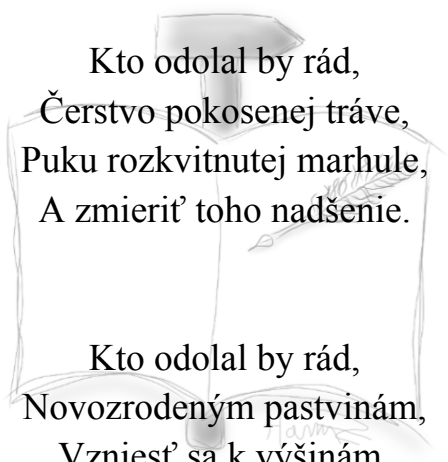
Aby šelma z hôr,
Čo došla sa osviežiť vody,
Necítila ich zo stôp,
A snád' sa čochvíľa vytratí.

Na snežienky sa obzrie,
Keré sa sklonku zimy
Mu dali obživy a
Čaká, kým posledná dozrie.

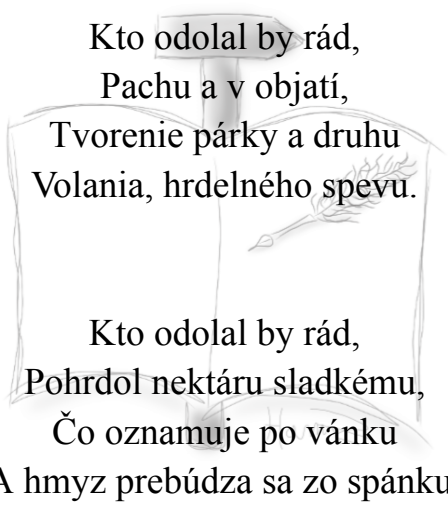
Kroky jeho stíchnu
Pri zurčaní potôčika,
Že on sa vráti,
Keď vrele dni doznejú.

Na love

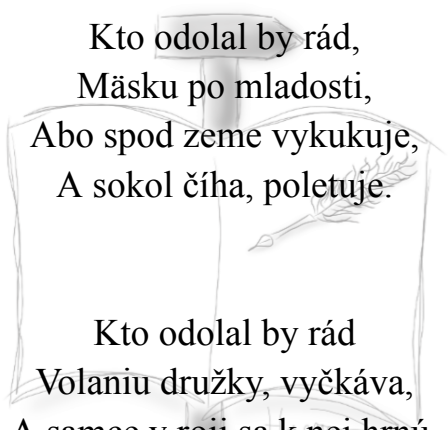
Kto odolal by rád,
Čerstvo pokosenej tráve,
Puku rozkvitnutej marhule,
A zmieriť toho nadšenie.

Kto odolal by rád,
Novozrodeným pastvinám,
Vzniest' sa k výšinám,
Či lovec a či korisť.

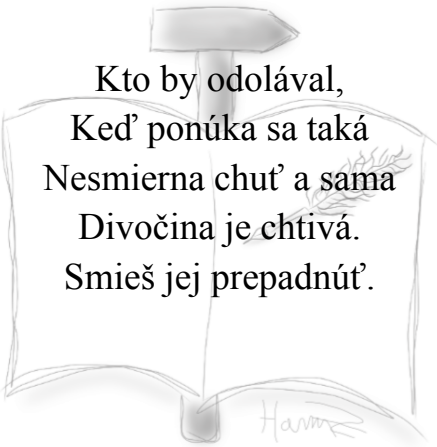
Kto odolal by rád,
Pachu a v objatí,
Tvorenie párky a druhu
Volania, hrdelného spevu.

Kto odolal by rád,
Pohrdol nektáru sladkému,
Čo oznamuje po vánku
A hmyz prebúdza sa zo spánku.

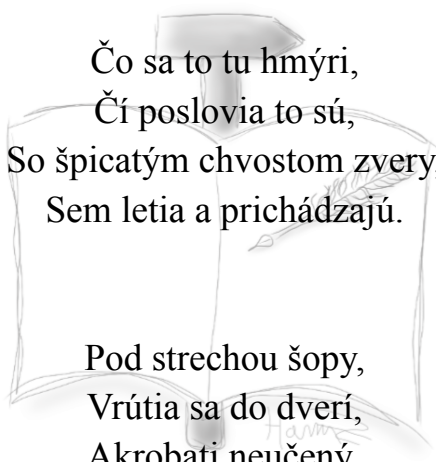
Kto odolal by rád,
Mäsku po mladosti,
Abo spod zeme vykukuje,
A sokol čiha, poletuje.

Kto odolal by rád
Volaniu družky, vyčkáva,
A samce v roji sa k nej hrnú,
Kým nezostane jeden, neprestanú.

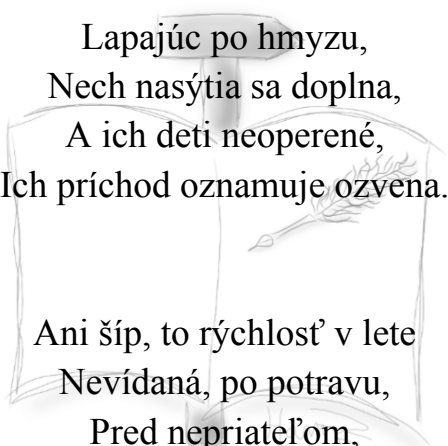
Kto by odolával,
Keď ponúka sa taká
Nesmierna chuť a sama
Divočina je chtivá.
Smieš jej prepadnúť.

Návrat

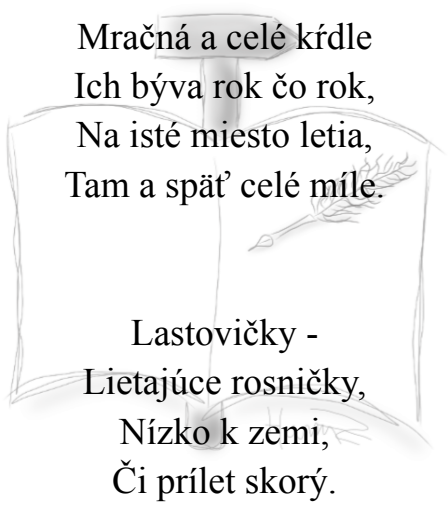
Čo sa to tu hmýri,
Čí poslovia to sú,
So špicatým chvostom zvery,
Sem letia a prichádzajú.

Pod strechou šopy,
Vrútia sa do dverí,
Akrobati neučený,
A nad zemou nízko.

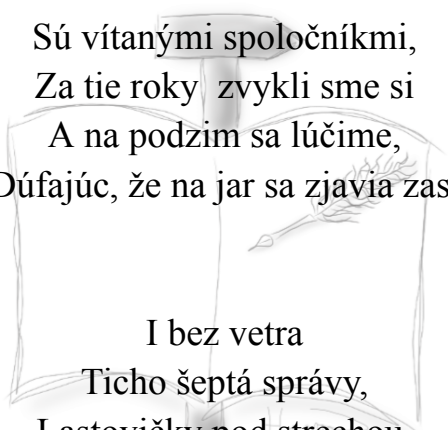
Lapajúc po hmyzu,
Nech nasýtia sa doplna,
A ich deti neoperené,
Ich príchod oznamuje ozvena.

Ani šíp, to rýchlosť v lete
Nevidaná, po potravu,
Pred nepriateľom,
Škrekot susedov je výstraha.

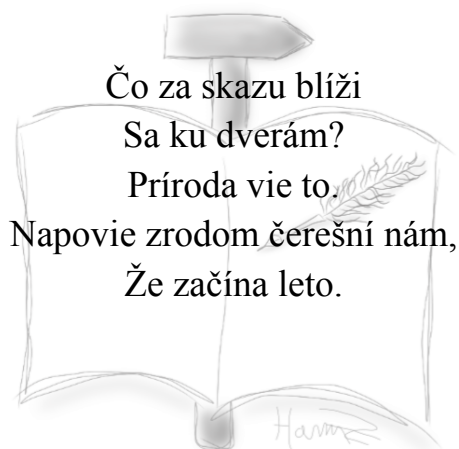
Mračná a celé kďdle
Ich býva rok čo rok,
Na isté miesto letia,
Tam a späť celé míle.

Lastovičky -
Lietajúce rosničky,
Nízko k zemi,
Či prílet skorý.

Sú vítanými spoločníkmi,
Za tie roky zvykli sme si
A na podzim sa lúčime,
Dúfajúc, že na jar sa zjavia zas.

I bez vetra
Ticho šeptá správy,
Lastovičky pod strechou,
Rovné steblá trávy.

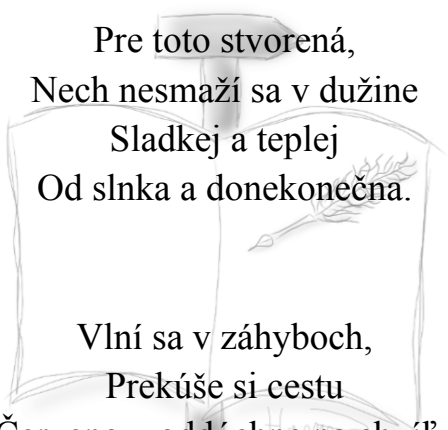
Čo za skazu blíži
Sa ku dverám?
Príroda vie to.
Napovie zrodom čerešní nám,
Že začína leto.

Tieň leta

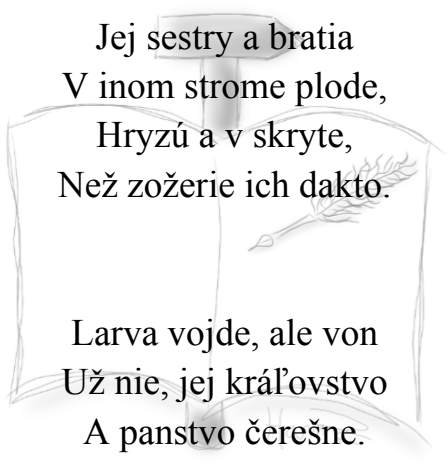

Uhnieszenie

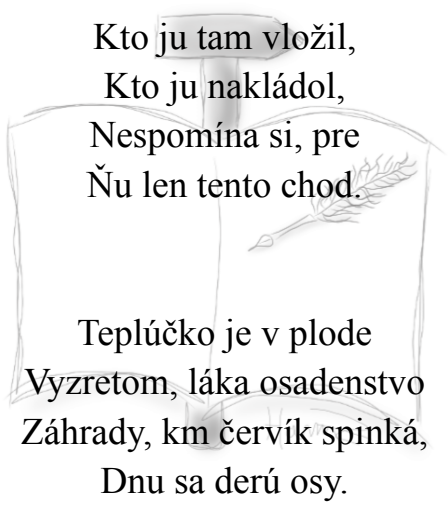
Pre toto stvorená,
Nech nesmaží sa v dužine
Sladkej a teplej
Od slnka a donekonečna.

Vlní sa v záhyboch,
Prekúše si cestu
Červenou, oddýchne na chvíľu
A zas putuje.

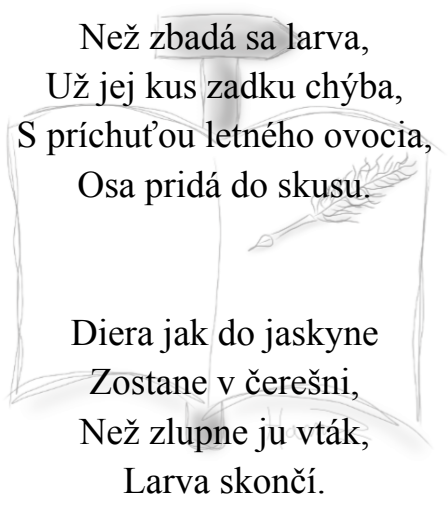
Jej sestry a bratia
V inom strome plode,
Hryzú a v skryte,
Než zožerie ich dakto.

Larva vojde, ale von
Už nie, jej kráľovstvo
A panstvo čerešne.

Kto ju tam vložil,
Kto ju nakládol,
Nespomína si, pre
Ňu len tento chod.

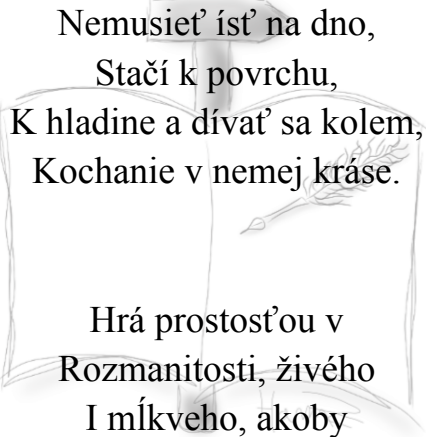
Teplúčko je v plode
Vyzretom, láka osadenstvo
Záhrady, km červík spinká,
Dnu sa derú osy.

Než zbadá sa larva,
Už jej kus zadku chýba,
S príchut'ou letného ovocia,
Osa pridá do skusu.

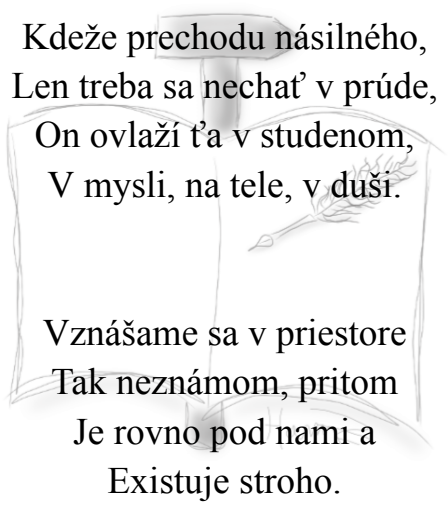
Diera jak do jaskyne
Zostane v čerešni,
Než zlupne ju vták,
Larva skončí.

Do hlbín

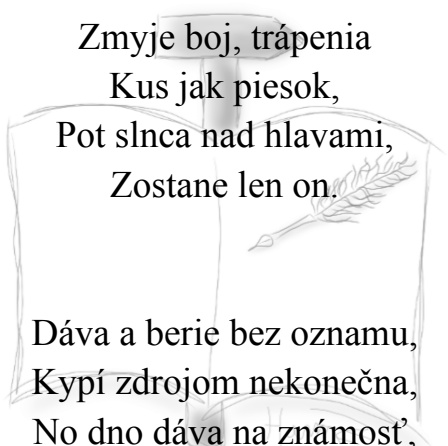
Nemusieť ísť na dno,
Stačí k povrchu,
K hladine a dívať sa kolem,
Kochanie v nemej kráse.

Hrá prostosťou v
Rozmanitosti, živého
I mĺkveho, akoby
Bez starostí, vezme
Nás k sebe.

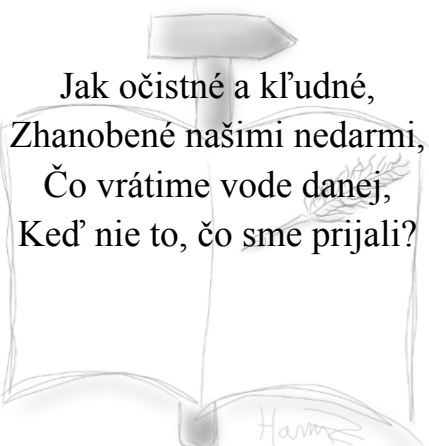
Kdeže prechodu násilného,
Len treba sa nechať v prúde,
On ovlaží ťa v studenom,
V mysli, na tele, v duši.

Vznášame sa v priestore
Tak neznámom, pritom
Je rovno pod nami a
Existuje stroho.

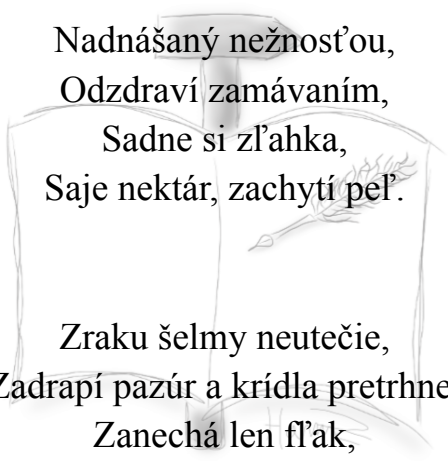
Zmyje boj, trápenia
Kus jak piesok,
Pot slnca nad hlavami,
Zostane len on.

Dáva a berie bez oznamu,
Kypí zdrojom nekonečna,
No dno dáva na známosť,
Nech nedovolíme si veľa.

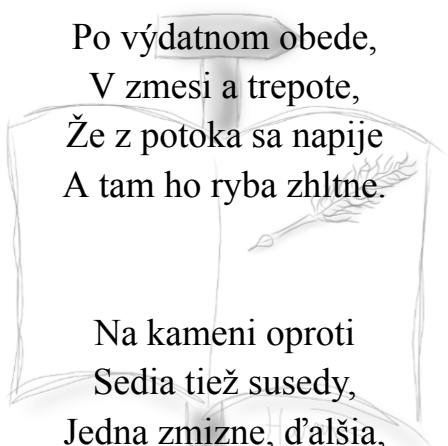
Jak očistné a kľudné,
Zhanobené našimi nedarmi,
Čo vrátime vode danej,
Keď nie to, čo sme prijali?

Krídiel krehkosť

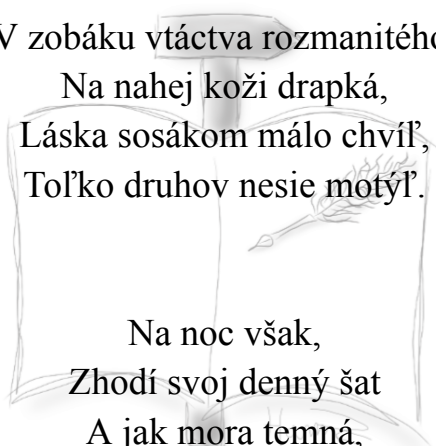
Nadnášaný nežnosťou,
Odzdraví zamávaním,
Sadne si zľahka,
Saje nektár, zachytí peľ.

Zraku šelmy neutečie,
Zadrapí pazúr a krídla pretrhne,
Zanechá len fľak,
A toť vše.

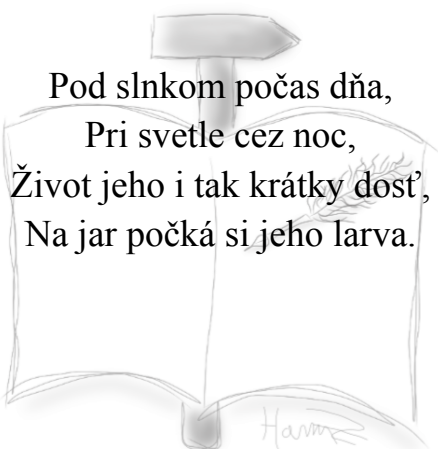
Po výdatnom obede,
V zmesi a trepote,
Že z potoka sa napije
A tam ho ryba zhltnie.

Na kameni oproti
Sedia tiež susedy,
Jedna zmizne, ďalšia,
Jazykom mrštným dočiahla
Na ne žaba.

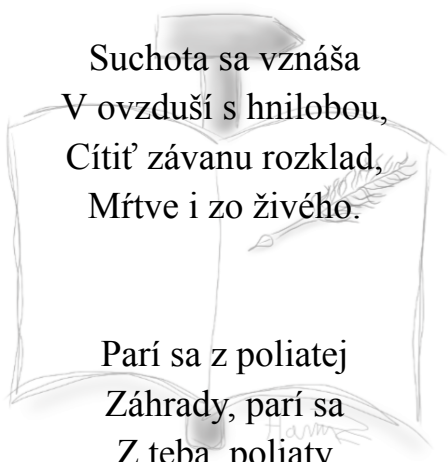
V zobáku vtáctva rozmanitého,
Na nahej koži drapká,
Láska sosákom málo chvíľ,
Toľko druhov nesie motýľ.

Na noc však,
Zhodí svoj denný šat
A jak mora temná,
Búši neprestajne do okna.

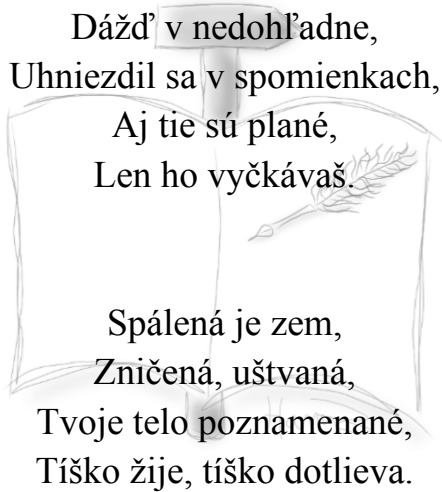
Pod slnkom počas dňa,
Pri svetle cez noc,
Život jeho i tak krátky dosť,
Na jar počká si jeho larva.

Krušnosť leta

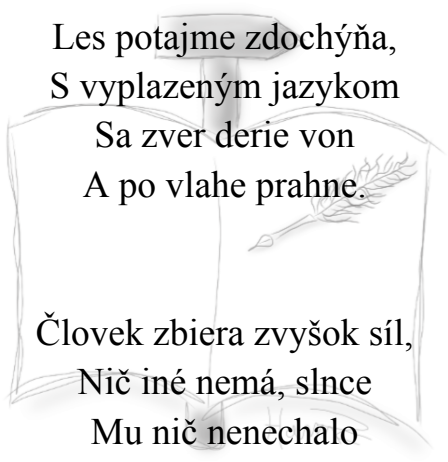
Suchota sa vznáša
V ovzduší s hnilobou,
Cítiť závanu rozklad,
Mŕtve i zo živého.

Parí sa z poliatej
Záhrady, parí sa
Z teba, poliaty
Potom si ty.

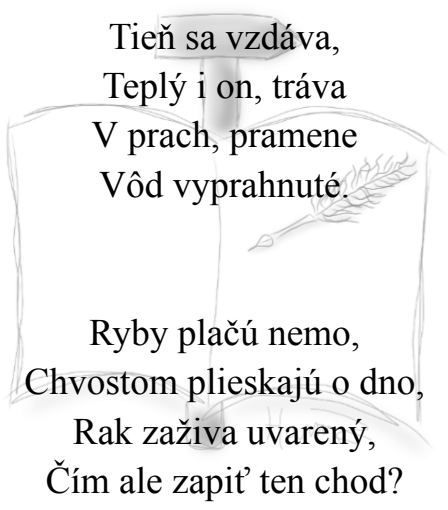
Dážď v nedohľadne,
Uhniedzil sa v spomienkach,
Aj tie sú plané,
Len ho vyčkávaš.

Spálená je zem,
Zničená, uštvaná,
Tvoje telo poznamenané,
Tíško žije, tíško dotlieva.

Les potajme zdochýňa,
S vyplazeným jazykom
Sa zver derie von
A po vlahe prahne.

Človek zbiera zvyšok síl,
Nič iné nemá, slnce
Mu nič nenechalo
A stále, furt berie.

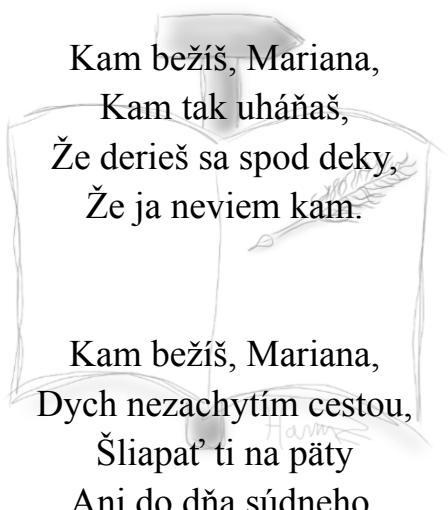
Tieň sa vzdáva,
Teplý i on, tráva
V prach, pramene
Vôd vyprahnuté.

Ryby plačú nemo,
Chvostom plieskajú o dno,
Rak zaživa uvarený,
Čím ale zapíť ten chod?

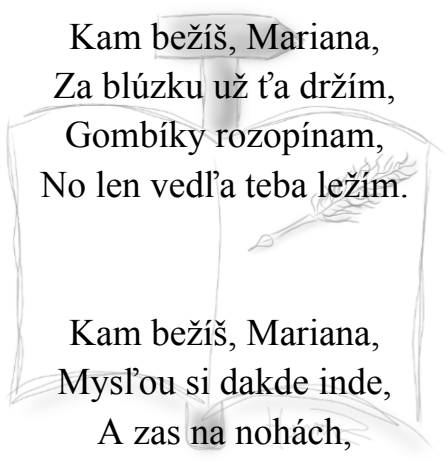
Niet vody, tieňa,
Nádeje, hoc svetla
Je dosť, milovníci leta -
Nezostane z vás ani kosť.

V tráve vysokej

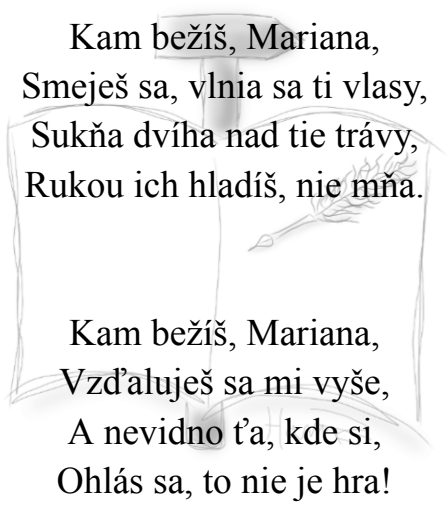
Kam bežíš, Mariana,
Kam tak uháňaš,
Že derieš sa spod deky,
Že ja neviem kam.

Kam bežíš, Mariana,
Dych nezachytím cestou,
Šliapať ti na päty
Ani do dňa súdneho.

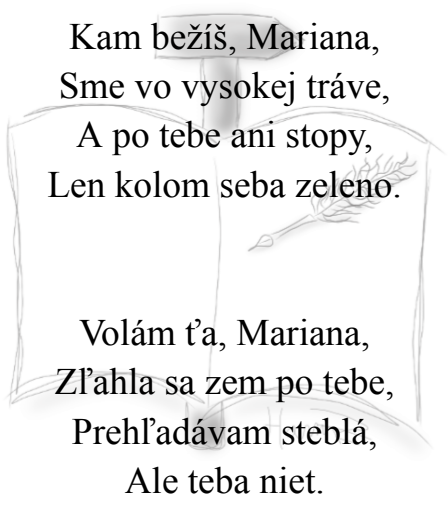
Kam bežíš, Mariana,
Za blúzku už ťa držím,
Gombíky rozopínam,
No len vedľa teba ležím.

Kam bežíš, Mariana,
Mysľou si dakde inde,
A zas na nohách,
Kde si? Nikde.

Kam bežíš, Mariana,
Smeješ sa, vlnia sa ti vlasy,
Sukňa dvíha nad tie trávy,
Rukou ich hladíš, nie mňa.

Kam bežíš, Mariana,
Vzd'aluješ sa mi vyše,
A nevidno ťa, kde si,
Ohlás sa, to nie je hra!

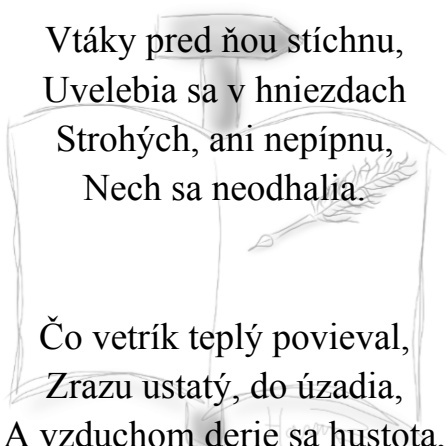
Kam bežíš, Mariana,
Sme vo vysokej tráve,
A po tebe ani stopy,
Len kolom seba zeleno.

Volám ťa, Mariana,
Zľahla sa zem po tebe,
Prehľadávam steblá,
Ale teba niet.

Pojedla ťa tráva
A toto bol len sen.

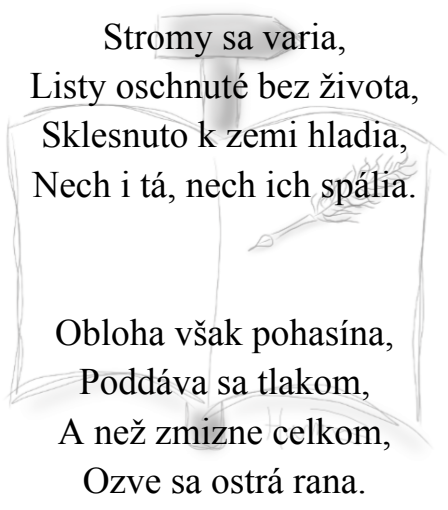

Bez mena

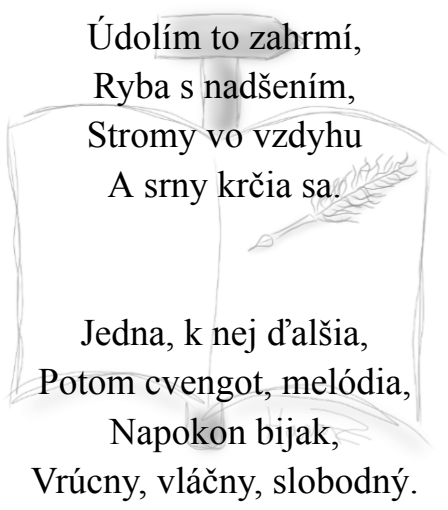
Vtáky pred ňou stíchnu,
Uvelebia sa v hniezdach
Strohých, ani nepípnu,
Nech sa neodhalia.

Čo vetrík teplý povieval,
Zrazu ustatý, do úzadia,
A vzduchom derie sa hustota,
Napätie a dusno nepreniknuteľné.

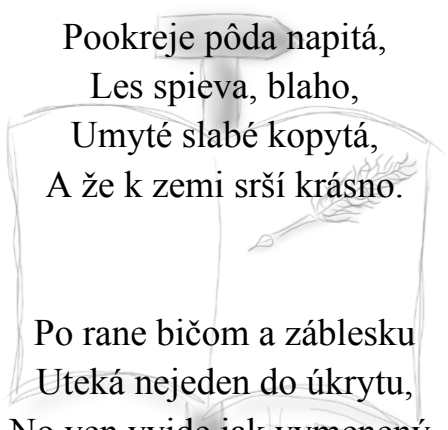
Stromy sa varia,
Listy oschnuté bez života,
Sklesnuto k zemi hladia,
Nech i tá, nech ich spália.

Obloha však pohasína,
Poddáva sa tlakom,
A než zmizne celkom,
Ozve sa ostrá rana.

Údolím to zahrní,
Ryba s nadšením,
Stromy vo vzdyhu
A srny krčia sa.

Jedna, k nej ďalšia,
Potom cvengot, melódia,
Napokon bijak,
Vrúcny, vláčny, slobodný.

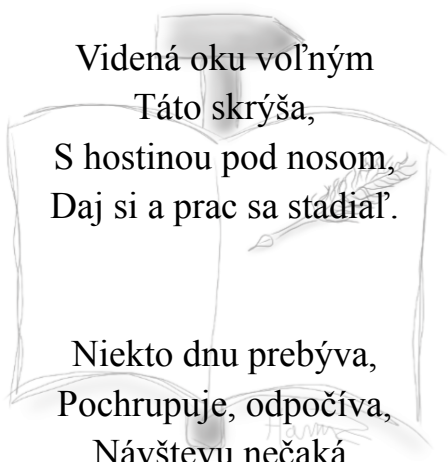
Pookreje pôda napitá,
Les spieva, blaho,
Umyté slabé kopytá,
A že k zemi srší krásno.

Po rane bičom a záblesku
Uteká nejeden do úkrytu,
No ven vyjde jak vymenený,
Znovuzrodený, pokropený dažďom.

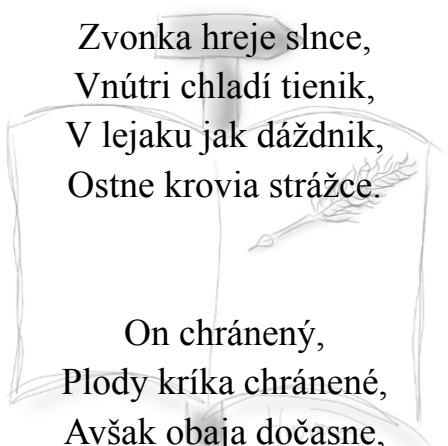
A na malú chvíľu je
Zas na tom svete sviežo
A príjemne.

Krovie

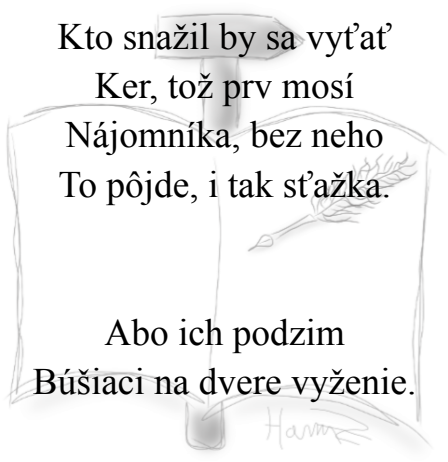
Videná oku voľným
Táto skrýša,
S hostinou pod nosom,
Daj si a prac sa stadiaľ.

Niektu dnu prebýva,
Pochrupuje, odpočíva,
Návštevu nečaká,
Ozve sa sť a siréna.

Zvonka hreje slnce,
Vnútri chladí tienik,
V lejaku jak dáždnik,
Ostne krovia strážce.

On chránený,
Plody kríka chránené,
Avšak obaja dočasne,
Votrelec prípadný sa ta vždy nájde.

Kto snažil by sa vyt'ať
Ker, tož prv mosí
Nájomníka, bez neho
To pôjde, i tak sťažka.

Abo ich podzim
Búšiaci na dvere vyženie.